

føjet til: „og andetsteds, hvor der findes et eget Begravelsesvæsen“.

Endelig skal jeg omtale Ændringsforslag Nr. 9, som jeg er Medforslagsstiller til. Det er stillet til § 7, der omhandler Klokkringning ved Begravelser. Ifølge Lovforslaget er Fremgangsmaaden, naar Sognepræstens Nægtelse af Klokkringning finder Sted, denne, at Nægtelsen forelægges Menighedsraadet, og hvis den derefter fastholdes, skal den kunne indankes for Provst og Biskop. Udvalget har ment dels, at det var en meget langvarig Forretningsgang, navnlig naar det gjaldt om, at der ikke skulde gaa for mange Dage hen, og dels, at det vilde være uheldigt, at Præsten tog Standpunkt, forinden han havde konfereret med Menighedsraadet. Derfor gaar Ændringsforslaget ud paa, at Præsten, hvis han ellers mener, at der kan være nogen som helst Grund til at nægte Klokkringning, skal have Samraad med Menighedsraadet derom, inden han foretager Nægtelsen, og ligeledes, at han skal lade vedkommende, der forestaar Begravelsen, faa det at vide samtidig med, at Begravelsen bliver bestilt, for at ikke Nægtelsen skal virke særlig generende derved, at den først fremkommer, naar Begravelsen skal foretages. Endelig har man ment, at Sognepræstens Nægtelse burde kunne indankes direkte for Biskoppen uden at gaa gennem Provsten. Der vil derved gaa kortere Tid.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget med de af mig nævnte Ændringsforslag.

Reedtz-Thott: Da det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen), som jeg antager vilde have taget Ordet for en Ændring, der er stillet af hele Udvalget undtagen det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) og det ærede Medlem for 12te Kreds (Fr. Petersen), ved Sygdom er forhindret i at være her til Stede i Dag, skal jeg med et Par Ord omtale det af dette store Flertal stillede Ændringsforslag Nr. 1.

Grunden til, at vi have stillet dette Ændringsforslag, er den, at man ikke har følt sig tilfredsstillet ved den Form, som i Lovforslaget er foreskrevet for den Erklæring, som skal foreligge, før at en afdød kan blive begravet paa den i Lovforslaget angivne Maade. Man har ment, at det er ikke tilstrækkeligt, at der blot skal afgives en skriftlig eller mundtlig vidnefast Erklæring, men at det vilde være rigtigere at holde sig til den Form, der nu er foreskrevet, nemlig, at en saadan

Erklæring skal affattes i Testamentsform. Naar man ikke har følt sig tilfredsstillet ved det, der er foreslaaet, en skriftlig eller mundtlig vidnefast Erklæring, er det, fordi en saadan Erklæring tidt kan tænkes at fremkomme, uden at den paagældende dermed har ønsket at tage en endelig Bestemmelse for det Tilfælde, at han dør. Naar en Mand f. Eks. i et Selskab siger: „Ja, naar jeg dør, vil jeg begraves paa den og den Maade,“ saa har han afgivet en Erklæring, og er det sket i Vidners Overværelse, vil man kunne sige, at der foreligger en vidnefast Erklæring om, at han ønsker borgerlig Begravelse. Og det var dog vel ikke heldigt, om en saadan Erklæring var tilstrækkelig. Det kan altsaa tænkes, at der kan fremkomme Vanskeligheder og Spørgsmaal, som man helst skulde undgaa. Det har derfor forekommet Udvalgets Flertal, at det retteste vil være at holde sig til, at Erklæringen skal afgives i Testamentsform. Naar jeg har kunnet slutte mig dertil, er det for det første, fordi det som sagt er den Form, der allerede nu er foreskrevet, idet Loven af 1903, indeholdende nogle Bestemmelser vedrørende Jordfæstelse, som jo er den, der ligger til Grund for dette Lovforslag, i sin § 1 foreskriver den samme Form, idet der staar: „kan ved en i Testamentsform affattet, paa ustemplet Papir skreven Tilkendegivelse bestemme“. — Dernæst skal jeg henvise til nogle Udtalelser, der fremkom ved Behandlingen af den nævnte Lov i dette høje Tings Udvalgsbetænkning, nemlig: „det har i Udvalget været under Overvejelse, om Beviset for, at den afdøde ønskede at jordfæstes uden Medvirken af Folkekirkenes gejstlige, kunde indskrænkes til en Erklæring fra de efterladte, gaaende ud paa, at de vare vidende om, at den afdøde havde ønsket saaledes. Men Udvalget har dog ment at burde blive staaende ved Bestemmelsen i Lovforslaget om en i Testamentsform affattet Tilkendegivelse af vedkommendes Villie“.

Derefter blev det i den endelige Lov om denne Sag bestemt, at det skal være en i Testamentsform affattet, paa ustemplet Papir skreven Tilkendegivelse. Da altsaa dette Spørgsmaal tidligere har været under Forhandling i dette høje Ting, og man da var enig om, at det da vedtagne var den rette Vej at gaa, har det store Flertal i Udvalget ikke ment, at der var nogen Grund til nu at afvige fra den vedtagne Bestemmelse om Formen for en saadan Erklæring. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man vedtager det af Udval-